

Opinia Komitetu Regionów „Substancje priorytetowe w dziedzinie polityki wodnej”

(2013/C 17/14)

KOMITET REGIONÓW

- Przyjmuje z zadowoleniem wnioski Komisji, w którym zawarto wykaz substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej i uważa, że dla osiągnięcia celów zawartych w przedstawionych propozycjach konieczne jest dołączenie substancji leczniczych do wykazu substancji priorytetowych i niebezpiecznych substancji priorytetowych lub przynajmniej rozważenie ich dołączenia.
- Wzywa właściwe służby Komisji Europejskiej, by jak najszybciej skontrolowały kwestię dopuszczenia tych substancji do obrotu i przedstawiły zalecenie co do dalszego wykorzystywania tych substancji na rynku UE. Zdaniem Komitetu ważne jest, by już na etapie produkcji substancji leczniczych oraz ich dopuszczenia do obrotu uwzględnić zagrożenie zmniejszenia wpływu na środowisko. Zauważa, że należy dopilnować, by środki monitorowania stosowane przez władze lokalne i regionalne były racjonalne pod względem kosztów.
- Wnosi o przedłużenie dla państw członkowskich terminu spełnienia wymogów dyrektywy do 24 od daty jej przyjęcia, aby można było prawidłowo ocenić skutki przepisów krajowych oraz rozłożyć koszty ponoszone przez władze lokalne i regionalne na dłuższy okres.
- Wnosi, aby państwa członkowskie stosowały środowiskowe normy jakości dla substancji 2, 5, 15, 20, 22, 23, 28 i 34 do 48, poczynając od przeglądu planów gospodarowania wodami w dorzeczach w 2021 r., z myślą o osiągnięciu w 2027 r. dobrego stanu chemicznego odnośnie do tych substancji.
- Uznaje, że państwa członkowskie powinny monitorować substancje znajdujące się na liście obserwacyjnej, lecz jest zdania, że zasadne byłoby rozpoczęcie monitorowania w ciągu 12 miesięcy od umieszczenia danej substancji na liście, tak by zapewnić wystarczająco dużo czasu na przygotowania. Państwa członkowskie mogą również prowadzić współpracę transgraniczną w zakresie monitorowania substancji umieszczonych na liście obserwacyjnej.
- Podkreśla, jak istotne jest umożliwienie dostępu do informacji na temat substancji niebezpiecznych oraz zapewnienie przejrzystości w tej dziedzinie. Jest zdania, że konieczne jest informowanie obywateli o stanie środowiska wodnego i o środkach planowanych w celu jego polepszenia.

Sprawozdawca	Urve ERIKSON (EE/EA), członkini Rady Gminy Tudulinna
Dokument źródłowy	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2000/60/WE i 2008/105/WE w odniesieniu do substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej COM(2011) 876 final – 2011/0429 (COD)

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

A. Uwagi ogólne

1. Przyjmuje z zadowoleniem wniosek Komisji, w którym zawarto wykaz substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej, tzn. substancji chemicznych wymienionych w załączniku X do dyrektywy ramowej wodnej 2000/60/WE, stanowiących na szczeblu UE znaczne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem.

2. Jest zdania, że zaproponowane zmiany są wyrazem strategii UE w zakresie różnorodności biologicznej do 2020 r. Zmiany zaproponowane do dyrektyw w odniesieniu do substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej są odzwierciedleniem i uzupełnieniem celów wytyczonych w ramach tejże strategii.

3. Z zadowoleniem przyjmuje wyjaśnienie definicji „niebezpiecznych substancji priorytetowych” i popiera podejście polegające na rozszerzeniu wykazu substancji priorytetowych oraz utworzenie listy „substancji priorytetowych podlegających przeglądowi”. Podkreśla, że wszelkie uzupełnienia wykazu muszą być oparte na rzetelnych dowodach naukowych dotyczących skutków tych substancji dla ludzi, zwierząt i roślin oraz uwzględnić możliwości i koszty monitorowania i eliminowania tych substancji z obiegu wody.

4. Uważa, że należy jeszcze bardziej podnieść jakość wody, gdyż zachowanie zrównoważonego środowiska wodnego jest niezbędne dla całego ekosystemu i dla zdrowia ludzkiego. Ponadto prawidłowe zarządzanie wodami bieżącymi i stojącymi wywiera pozytywny wpływ na gospodarkę w sektorze akwakultury.

5. Popiera mechanizm oparty na liście obserwacyjnej jako środek lepszej ochrony zasobów wodnych w UE, który został stworzony po to, by podczas przyszłego przeglądu wykazu substancji priorytetowych wspierać ustalanie priorytetów poprzez ukierunkowane monitorowanie ewentualnych substancji niebezpiecznych w UE.

6. Podkreśla, że niezwykle istotny jest wkład szczebla lokalnego i regionalnego w ochronę środowiska. Wynika on z tego, że można skorzystać z wiedzy dostępnej na poziomie lokalnym, a także z tego, że społeczności lokalne i regionalne w nieproporcjonalnym stopniu borykają się z substancjami priorytetowymi i niebezpiecznymi substancjami priorytetowymi, które wyrządzają szkodę w środowisku wodnym.

B. Zalecenia polityczne

7. Popiera przedstawioną przez Komisję propozycję zmiany, zgodnie z którą osiągnięcie dobrego stanu ekologicznego wszystkich wód w UE wymaga ustalenia norm w odniesieniu do substancji chemicznych nie tylko na szczeblu krajowym, lecz również na szczeblu lokalnym i na poziomie dorzecza. Jednocześnie zwraca uwagę, że należy zapewnić państwom członkowskim wystarczająco dużo czasu i udostępnić dodatkowe środki, by mogły wprowadzić niezbędne akty prawne oraz przepisy administracyjne i wdrożyć uregulowania dotyczące zagwarantowania dobrego stanu chemicznego i ekologicznego wód.

8. Popiera zasady monitorowania niebezpiecznych substancji, stanowiące – również w trosce o stabilność gospodarczą i ochronę środowiska – że należy zbadać przyczyny zanieczyszczenia w miejscu jego powstania, jeżeli to możliwe jak najszybciej i jak najbliżej źródła. Jeżeli zaniechane zostaną dodatkowe środki, może to przynieść duże i trwałe szkody dla środowiska. Dlatego też duże znaczenie ma to, by badać i obserwować ewentualne źródła zanieczyszczeń w celu jak najszybszego wykrycia ich wielkości i związanych z nimi zagrożeń dla środowiska wodnego. Ponadto przy użyciu odpowiednich matryc należy śledzić ewentualną drogę, jaką niebezpieczne substancje trafiają do środowiska. Dlatego też Komitet opowiada się za tym, by ustanowić na szczeblu UE skuteczne ograniczenia dotyczące emisji.

9. Zgadza się, że substancje trwałe, wykazujące zdolność do bioakumulacji i toksyczne (PBT), jak też inne substancje, które zachowują się jak PBT, mogą stanowić obciążenie dla środowiska wodnego przez dziesiątki lat, nawet jeżeli podjęto już szeroko zakrojone działania w celu obniżenia lub zwalczania emisji. Jednocześnie zwraca uwagę, że niebezpieczne substancje w omawianej dyrektywie opierają się na pojęciu niebezpieczeństwa, a nie ryzyka. W projekcie dyrektywy przewiduje się ponadto określone pułapy stężenia substancji, podczas gdy nadal nie obserwuje się ryzyka wynikającego z ich reakcji z innymi substancjami w środowisku wodnym. Zarówno z analitycznego, jak i finansowego punktu widzenia bardziej wskazane byłoby monitorowanie oddziaływania związków chemicznych substancji występujących w wodach śródlądowych, zwłaszcza że mogą one wpływać na środowisko wodne nawet w skrajnie niewielkim stężeniu.

10. Podkreśla, jak istotne jest umożliwienie dostępu do informacji na temat substancji niebezpiecznych oraz zapewnienie przejrzystości w tej dziedzinie. Jest zdania, że konieczne jest informowanie obywateli o stanie środowiska wodnego i o środkach planowanych w celu jego polepszenia.

11. Uznaje, że państwa członkowskie powinny monitorować substancje znajdujące się na liście obserwacyjnej, lecz jest zdania, że zasadne byłoby rozpoczęcie monitorowania w ciągu roku od umieszczenia danej substancji na liście, tak by zapewnić wystarczająco dużo czasu na przygotowania.

12. Opowiada się za tym, aby wymogi dotyczące monitorowania sformułowane dotychczas w art. 8b wniosku w sprawie dyrektywy nie zostały zastrzeżone, zwłaszcza w ramach możliwych aktów delegowanych.

13. Uważa, że dla osiągnięcia celów zawartych w przedstawionych propozycjach konieczne jest dołączenie substancji leczniczych do wykazu substancji priorytetowych i niebezpiecznych substancji priorytetowych lub przynajmniej rozważenie ich dołączenia, gdyż istnieją dowody naukowe na to, że pozostałości farmaceutyczne w wodach są nie tylko szkodliwe dla środowiska, lecz mogą być również zagrożeniem dla zdrowia ludzkiego i powodować „zanieczyszczenie genetyczne” ryb. Ocena przedstawiona przez Komisję Europejską pokazuje, że wymienione substancje lecznicze stanowią zagrożenie dla wód i być może także dla człowieka. Komitet Regionów wzywa w związku z tym właściwe służby Komisji Europejskiej, by jak najszybciej skontrolowały kwestię dopuszczenia tych substancji do obrotu i przedstawiły zalecenie co do dalszego wykorzystywania tych substancji na rynku UE. W tym kontekście Komitet Regionów uważa, że konieczne należy rozwinąć badania nad metodami oczyszczania oraz ich racjonalnością pod względem kosztów. Zdaniem Komitetu ważne jest, by już na etapie produkcji substancji leczniczych oraz ich dopuszczenia do obrotu uwzględnić zagrożenie zmniejszenia wpływu na środowisko. Komitet odnotowuje wreszcie, że podczas przeglądu i koordynacji obowiązujących aktów prawnych należy zapoznać się ze zdaniem władz lokalnych i regionalnych w zakresie możliwości analizy i optymalizacji monitorowania oraz dopilnować, by wymagane od nich środki były racjonalne pod względem kosztów.

14. Zanieczyszczenie wody jest zjawiskiem transgranicznym, dlatego też należy przyjąć z zadowoleniem opracowanie ogólnoeuropejskich norm jakości wody. Od państw członkowskich wymaga się monitorowania substancji priorytetowych w wodach, a także zgłaszania przypadków przekroczenia norm jakości środowiska, przy czym z zadowoleniem należy przyjąć współpracę między regionami w tej dziedzinie. Ważne jest ustalenie, jak, gdzie i w jaki sposób będzie odbywało się monitorowanie bioty, tak by było ono porównywalne we wszystkich państwach członkowskich. KR podkreśla, że dodanie mechanizmu listy obserwacyjnej na szczeblu UE stanowi istotny wkład do wysiłków UE ostatnich lat mających na celu podwyższenie norm ochrony środowiska w dziedzinie zanieczyszczenia gleby i powietrza, a także ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego rozwoju. Podkreśla, że istotne jest również konsultowanie się z władzami lokalnymi i regionalnymi w związku z przyszłymi zamierzeniami, tak by zbadać optymalne możliwości i zapewnić trwałą ochronę środowiska.

15. Zwraca uwagę, że wody mogą zostać zanieczyszczone również przez różne produkty zawierające substancje priorytetowe i niebezpieczne, jeżeli znajdują się one w środowisku naturalnym podczas lub pod koniec swego cyklu życia. Dlatego też duże znaczenie ma to, by ściśle monitorować rozpowszechnianie w UE problematycznych produktów zawierających niebezpieczne składniki. Jednocześnie trzeba poinformować obywateli o tych produktach, prawidłowym obchodzeniu się z nimi i ich zastosowaniu, by mniej niebezpiecznych substancji z tych produktów dostawało się do środowiska. Często sytuacja wygląda tak, że wprowadzanie nie wytwarza się żadnych produktów zawierających substancje niebezpieczne i nie stosuje się żadnych substancji chemicznych tego rodzaju, lecz nadal trzeba się konfrontować z wpływem importowanych towarów lub produktów na środowisko. By zapewnić dobry stan ekologiczny wód, konieczne jest rozważenie planowanych środków w szerszym kontekście. Ponadto być może naszedł teraz odpowiedni moment, by zmienić obecne maksymalne limity pozostałości określone dla żywności, zwłaszcza dla żywności pochodzenia roślinnego importowanej do UE.

16. W tym kontekście krytykuje fakt, że Komisja w dalszym ciągu nie przewidziała żadnych ujednoczonych europejskich uregulowań dotyczących emisji czy też produkcji i wprowadzania do obrotu tych substancji bądź produktów je zawierających. Takie regulacje umożliwiłyby państwom członkowskim zapewnienie spełnienia wymagań przewidzianych we wniosku w sprawie dyrektywy.

Znaczenie lokalne i regionalne

17. Zgadza się, że zapobieganie długotrwałym szkodom dla wód musi być jednym z priorytetów polityki UE w dziedzinie środowiska. Na tym polu Komitet Regionów ma wyraźne zadanie jako zgromadzenie reprezentujące władze lokalne i regionalne. Z pomocą tychże władz Komitet Regionów może zebrać ich wiedzę i wspomóc monitorowanie, którym powinny się zajmować same państwa członkowskie. Diagnozowanie problemów lokalnych i regionalnych z udziałem władz na tych szczeblach, a także ich informowanie i szkolenie mogą się przyczynić do skutecznej realizacji propozycji zmian dyrektyw, a także do rozwiązania wynikłych problemów.

18. Ze względu na to, że zapewnienie dobrej jakości wód wpływa korzystnie zarówno na jakość życia, jak i na rozwój przedsiębiorstw, władze lokalne i regionalne odgrywają główną rolę, jeżeli chodzi o wkład w tej dziedzinie.

19. Podkreśla rolę władz lokalnych i regionalnych w rozpowszechnianiu informacji na temat stanu chemicznego wód i związanych z nim działań na wszystkich szczeblach społeczeństwa. Wsparcie i zaangażowanie opinii publicznej stanowią warunek ochrony wód, wykrywania problemów i znajdowania najlepiej do nich dostosowanych rozwiązań, a także określenia związanych z tym kosztów.

Zasada pomocniczości

20. Wspólne dorzecza, które przekraczają granice państw, zajmują 60 % terytorium UE. Zatem skuteczna ochrona zasobów wodnych wymaga wspólnego podejścia na szczeblu UE. Omawiany dokument ogranicza się do wyznaczenia substancji priorytetowych i określenia wspólnych norm jakości środowiska. Nie zaproponowano w nim żadnych dodatkowych środków UE, które wykraczałyby poza już te istniejące. Konkretnie, dodatkowe środki kontroli zanieczyszczeń leżą w gestii państw członkowskich, które mogą wybrać najskuteczniejszy sposób realizacji celów z uwzględnieniem warunków lokalnych.

21. Wziąwszy pod uwagę, że ze względu na swój charakter cele proponowanych działań nie mogą zostać zrealizowane w wymaganym zakresie przez same państwa członkowskie i że ze względu na ich zakres i oddziaływanie można je lepiej zrealizować na szczeblu UE, projekt dyrektywy jest zgodny z zasadą pomocniczości ustanowioną w art. 5 Traktatu UE. Zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w tym artykule projekt dyrektywy nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

22. Chociaż w uzasadnieniu wniosku Komisji stwierdza się, że nie będzie miał on żadnego wpływu na budżet, należy liczyć się z tym, że dodatkowe monitorowanie, identyfikacja nowych substancji i usuwanie nowych niebezpiecznych substancji w państwach członkowskich spowoduje także wzrost kosztów ponoszonych na szczeblu regionalnym i lokalnym. Ze względu na to, że należy jednak podjąć działania na rzecz czystego środowiska, bardziej wskazane jest stworzenie warunków do osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego wód, gdyż w przeciwnym razie w przyszłości jeszcze bardziej wzrosną koszty utrzymania czystych wód. W dłuższej perspektywie ochrona wód wiąże się z dużymi korzyściami.

23. Według szacunków Komisji korzyści związane z wdrożeniem dyrektywy polegają przede wszystkim na tym, że uzdatnianie wody pitnej będzie mniej kosztowne. Ograniczenie występowania substancji priorytetowych w wodach wpływa poprzez wodę pitną i żywność na zdrowie ludzkie, a zatem do korzyści należy zaliczyć również obniżenie wydatków na opiekę zdrowotną.

II. ZALECANE POPRAWKI**Poprawka 1**

Artykuł 2, zmiana dyrektywy 2008/105/WE: nowe brzmienie art. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Artykuł 3</p> <p>1. Zgodnie z art. 1 niniejszej dyrektywy i art. 4 dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości (EQS) ustanowione w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy dla poszczególnych części wód powierzchniowych.</p> <p>Państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla poszczególnych części wód powierzchniowych zgodnie z wymogami ustanowionymi w załączniku I część B.</p> <p>2. W odniesieniu do substancji o numerach 5, 15, 16, 17, 21, 28, 34, 35, 37, 43 i 44 w załączniku I część A państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla fauny i flory określone w załączniku I część A. W odniesieniu do pozostałych substancji państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla wody określone w załączniku I część A.</p>	<p>Artykuł 3</p> <p>1. Zgodnie z art. 1 niniejszej dyrektywy i art. 4 dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości (EQS) ustanowione w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy dla poszczególnych części wód powierzchniowych.</p> <p>Państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla poszczególnych części wód powierzchniowych zgodnie z wymogami ustanowionymi w załączniku I część B.</p> <p>2. <u>Państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla substancji 2, 5, 15, 20, 22, 23, 28 i 34 do 48, poczynając od przeglądu planów gospodarowania wodami w dorzeczach w 2021 r., z myślą o osiągnięciu w 2027 r. dobrego stanu chemicznego odnośnie do tych substancji.</u></p> <p>3 W odniesieniu do substancji o numerach 5, 15, 16, 17, 21, 28, 34, 35, 37, 43 i 44 w załączniku I część A państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla fauny i flory określone w załączniku I część A. W odniesieniu do pozostałych substancji państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla wody określone w załączniku I część A.</p>

Uzasadnienie

Proponuje się dodać nowy ustęp 2. We wniosku w sprawie dyrektywy mówi się o uwzględnieniu tych substancji już w planie gospodarowania wodami w dorzeczach w 2015 r. Ze względu na krótki termin z jednej strony nie będzie wystarczająco dużo danych obserwacyjnych dających wiedzę na temat obciążenia wód i ich stanu. Brakuje więc podstaw do planowania środków. Dochodzi do tego fakt, że wiedza o możliwych środkach zmniejszających obciążenie tymi substancjami jest jeszcze bardzo ograniczona. Stąd termin opracowania 2. planu gospodarowania wodami, który ma zostać oficjalnie przedstawiony na koniec 2014 r., jest zbyt wczesny, aby możliwe było odpowiednie uwzględnienie tych substancji.

Poprawka 2

Artykuł 2, zmiana dyrektywy 2008/105/WE: dodanie art. 8b – „Lista obserwacyjna”, ustęp 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Państwa członkowskie prowadzą monitorowanie każdej substancji figurującej na liście obserwacyjnej w wybranych reprezentatywnych stacjach monitorowania przez okres co najmniej 12 miesięcy rozpoczynający się w okresie 3 miesięcy od momentu jej umieszczenia na liście obserwacyjnej.</p>	<p>Państwa członkowskie prowadzą monitorowanie każdej substancji figurującej na liście obserwacyjnej w wybranych reprezentatywnych stacjach monitorowania przez okres co najmniej 12 miesięcy rozpoczynający się w okresie 3<u>12</u> miesięcy od momentu jej umieszczenia na liście obserwacyjnej.</p>
<p>Każde państwo członkowskie wybiera co najmniej jedną stację na obszarze geograficznym wynoszącym średnio 15 000 km², przy czym na każde państwo członkowskie przypada co najmniej jedna stacja.</p>	<p>Każde państwo członkowskie wybiera co najmniej jedną stację, <u>uwzględniając obszar geograficzny znajdujący się w jego strefie wpływów, o orientacyjnej wielkości na obszarze geograficznym wynoszącym średnio 15 000 km², przy czym na każde państwo członkowskie przypada co najmniej jedna stacja.</u> Państwa członkowskie mogą również <u>prowadzić współpracę transgraniczną w zakresie monitorowania substancji umieszczonych na liście obserwacyjnej.</u></p>
<p>Dokonując wyboru reprezentatywnych stacji oraz decydując o częstotliwości i harmonogramie monitorowania każdej substancji, państwa członkowskie uwzględniają sposoby wykorzystania substancji. Monitorowanie odbywa się z częstotliwością nie mniejszą niż raz w roku.</p>	<p>Dokonując wyboru reprezentatywnych stacji oraz decydując o częstotliwości i harmonogramie monitorowania każdej substancji, państwa członkowskie uwzględniają <u>sprawdzenie wielkości produkcji, sposoby wykorzystania substancji, jej koncentrację i skutki dla środowiska.</u> Monitorowanie odbywa się z częstotliwością nie mniejszą niż raz w roku.</p>

Uzasadnienie

Zgodnie z wnioskiem monitorowanie substancji znajdujących się na liście obserwacyjnej (do której odnosi się art. 8b, mający znaleźć się w dyrektywie) musi się rozpocząć wkrótce po wpisaniu danej substancji na listę. Ze względu na to, że państwa członkowskie nie dysponują wystarczającymi informacjami na temat szczegółów związanych z przyszłym monitorowaniem, bardzo trudne wydaje się sporządzenie budżetu, zapewnienie finansowania, udzielenie zamówień, pobranie próbek i przeanalizowanie ich zgodnie z odpowiednią metodologią w ciągu zaledwie trzech miesięcy.

Do monitorowania substancji zawartych na liście obserwacyjnej wskazana i niezbędna jest współpraca, zwłaszcza w wypadku wód transgranicznych. W przeciwnym razie nieproporcjonalnie duże sumy trzeba będzie przeznaczyć na opracowanie nowych procedur analizy. Wspólne prowadzenie monitorowania i analizy byłoby zasadniejsze z ekonomicznego punktu widzenia i umożliwiłoby większą porównywalność analiz. Stworzenie możliwości współpracy nie jest sprzeczne z utworzeniem niezależnych regionalnych centrów monitorowania. Ponadto wspólne monitorowanie wzbudza większe zaufanie.

Poprawka 3

Artykuł 2, zmiana dyrektywy 2008/105/WE: dodanie artykułu 8b – „Lista obserwacyjna”, ustęp 5

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wyników monitorowania prowadzonego zgodnie z ust. 4 w terminie 18 miesięcy po umieszczeniu substancji na liście obserwacyjnej oraz co 12 miesięcy po tym czasie, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. Sprawozdanie zawiera informacje dotyczące reprezentatywności stacji i strategii monitorowania.</p>	<p>Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wyników monitorowania prowadzonego zgodnie z ust. 4 w terminie 18<u>24</u> miesięcy po umieszczeniu substancji na liście obserwacyjnej oraz co 12 miesięcy po tym czasie, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. Sprawozdanie zawiera informacje dotyczące reprezentatywności stacji i strategii monitorowania <u>i, w stosownych przypadkach, współpracy transgranicznej.</u></p>

Uzasadnienie

Jeżeli poprawka 1 zostanie przyjęta, należy również przedłużyć okres składania sprawozdań.

Poprawka 4

Artykuł 3 ustęp 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej niż do dnia ⁽²⁶⁾ . Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.	Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej niż do dnia ⁽²⁶⁾ . Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.
⁽²⁶⁾ 12 miesięcy po przyjęciu niniejszej dyrektywy.	⁽²⁶⁾ 12 miesięcy 24 miesiące po przyjęciu niniejszej dyrektywy.

Uzasadnienie

Ogólna ocena skutków wniosku sporządzonego na szczeblu UE nie umożliwi szczegółowej oceny oddziaływania przepisów, które wprowadzą poszczególne państwa. By prawidłowo ocenić skutki przepisów krajowych każdego z państw, konieczne jest przeprowadzenie praktycznych badań w terenie, które zajmą od 24 do 36 miesięcy i wiążą się z dużymi kosztami. Opracowanie nowych metod analizy wymaga czasu i znacznych nakładów finansowych. Wymogi ustanowione we wniosku byłyby łatwiejsze do spełnienia, gdyby koszty mogły zostać rozłożone na dłuższy okres.

Bruksela, 30 listopada 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO